

b) § 14, odst. 5 zák. o ochr. cti praví, že »veřejná žaloba se zmocněním může býti vznesena ve lhůtě, příslušející k podání žaloby« oprávněné osobě. Soukromá žaloba může býti však podána podle § 17, odst. 2 zák. o ochr. cti ještě tehdy, skončilo-li trestní řízení, zavedené na veřejnou žalobu podle jiného než zákona o ochraně cti, zprošťujícím rozsudkem, i když lhůta uvedená v § 17, odst. 1 zák. o ochr. cti již uplynula, byli-li splněny i další tam uvedené podmínky. Je otázkou, zda »lhůtou příslušející k podání soukromé žaloby« po rozumu § 14, odst. 5 zák. o ochr. cti možno rozuměti i lhůtu podle § 17, odst. 2 zák. o ochr. cti, neb zda stíhání tomu brání námitka, že konsumce práva žalobního uplatněného v obžalovacím spise již pro kvalifikaci činu jiného než zákona o ochraně cti vztahuje se i na kvalifikaci podle tohoto zákona.

Z důvodů nejvyššího soudu:

Skončilo-li trestní řízení zahájené veřejnou žalobou rozsudkem zprošťujícím, může býti soukromá žaloba — předpokládaje, že lhůta v § 17, odst. 2 zák. o ochr. cti uvedená byla dodržena — podána podle § 17, odst. 2 cit. zák. pro týž čin i tehdy, když lhůta uvedená v § 17, odst. 1 cit. zák. již uplynula. Tím spíše může se tak státi před vynesemím rozsudku při hlavním přelíčení, což plyne ze zprávy výboru ústavně právního o vládním návrhu zákona o ochr. cti k § 17. Podle § 14, odst. 5 zák. o ochr. cti mohla v této lhůtě příslušející osobě v tomto zákonném ustanovení uvedeném, býti vznesena i veřejná žaloba se zmocněním této osoby, nebylo-li žalobní právo státního zastupitelství ještě konsumováno, což v případě tomto se nestalo.

Zmocnění pak k veřejné žalobě bylo vykázáno ještě před podáním eventuálního návrhu státním zastupitelstvím na potrestání pro přestupek podle § 3 zák. o ochr. cti při hlavním přelíčení, tedy podle § 22 cit. zák. včas.

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. května 1936 č. j. Zm I 1270/35.

Dr. Poláček.

Z rozhodnutí vrchního soudu v Praze:

ve věcech trestních:

1. § 97 patent. zák. platí jen o věcné příslušnosti.

Vrchní soud připustil soukromou obžalobu na obviněné A. V. a F. V. pro přečin vědomého porušení práva patentního podle § 97 zák. č. 30/97 ř. z. zamítнув námitku, že v obžalobě dovolaný krajský soud trestní v Praze není místně příslušný a že věc patří podle § 51 tr. ř. krajskému soudu trestnímu v Brně, ježto stroje rohlíkové na svinování těsta, jimiž měl, resp. má býti páchán domnělý přečin, vyrábějí a také prodávají obvinění také v továrně v Brně,

je ž t o

patentový zákon č. 30/97 ř. z. má v § 97 pouze ustanovení o v ě c n ě

příslušnosti sborových soudů I. stolice k provedení trestního řízení pro přečin porušení patentního práva, ale nemá zvláštního ustanovení o m í s t n í příslušnosti těchto soudů. Platí tedy o místní příslušnosti těchto soudů obecná ustanovení trestního řádu, podle nichž jest v prvé řadě příslušným soud, v jehož obvodu byl trestný čin spáchán, a byl-li spáchán v několika okresích, soud předstížení (§ 51, odst. 1, 2, 3, tr. ř.).

Přečinu toho dopustí se podle znění § 95 pat. zák. ten, kdo beze svolení majitele patentu vyrábí po živnostensku předmět chráněného vynálezu, uvádí jej do obchodu, chová na prodej nebo ho užívá.

Podle údajů obžalovacího spisu, shodujících se s obsahem spisů, vystavovali obvinění jako zástupci B. S. v září 1934 na P. V. V. předmětný stroj a nabízeli jej zde k prodeji, a to zejména rozšiřováním prospektů a inserováním v různých časopisech.

Chovali tedy na prodej a do obchodu uváděli stroje také v Praze, třebaže je vyráběli v továrně v B. Ježto pak návrh na trestní stíhání obviněných byl podán u krajského soudu trestního v Praze a ten také ihned zavedl a pak provedl přípravné vyšetřování, jest tento soud příslušným jako soud místa spáchaného činu z důvodu předstížení podle § 51, odst. 3. tr. ř.

(Rozh. ze dne 8. února 1935, Tob 120/35.)

2. Obhájce podle § 6 zák. č. 471/21 Sb. z. a n. není ještě eo ipso legitimován k podání námitek proti obžalobě.

Vrchní soud odmítl námitky, podané JUDr. F. K., jako domněle zřízeným zástupcem chudých za obviněného J. M. proti obžalovacímu spisu, poněvadž námitky byly podány osobou, jež k nim není legitimována.

D ů v o d y:

JUDr. F. K. nebyl zřízen obviněnému za zástupce chudých podle § 41, odst. 3. tr. ř., nýbrž byl mu ustanoven za obhájce podle § 6 zákona ze dne 22. prosince 1921, č. 471 Sb. z. a n. pouze k eventuálnímu podání odporu proti projednání této věci samosoudcem, jež státní zastupitelství navrhlo v obžalobě.

Není tedy JUDr. K. bez vykázaní jiným zmocněním legitimován k jiným úkonům obhajovacím, ani k podání námitek proti obžalovacímu spisu.

(Rozhodnutí ze dne 2. dubna 1935, Tob 351/35.)

3. Soud není oprávněn zastaviti trestní řízení, dokud není učiněn návrh zastavovací státním zástupcem, i když jsou splněny jinak veškeré podmínky amnestie.

Vrchní soud zrušil ke stížnosti státního zastupitelství v P. usnesení krajského soudu trestního v P., jímž bylo zastaveno trestní řízení podle čl. II., odst. 1, lit. c), rozhodnutí presidenta republiky, týkající se abolicie a amnestie.

Vrchní soud shledal sice stanovisko prvního soudu v naříkaném usnesení projevené věcně správným, neboť nemůže býti pochyby o tom, že tento případ spadá pod ustanovení článku II., odst. 1,

lit. c), rozhodnutí presidenta republiky ze dne 14. XII. 1935. Avšak první soud si neuvědomil, že — ježto jde o aboliici trestního řízení — závisí vydání rozhodnutí takového od příslušného návrhu státního zastupitelství.

Dokud tedy nebyl učiněn návrh na zastavení trestního řízení státním zastupitelstvím, není soud sám oprávněn trestní řízení zastavit, i kdyby byly splněny veškeré podmínky rozhodnutí presidenta republiky vydaného o amnestii. Poněvadž v tomto případě scházel návrh státního zastupitelství na zastavení, překročil soud I. stolice meze svého oprávnění a bylo proto rozhodnuto, jak uvedeno výše.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1936, Tsv 37/36.)

4. Pro otázku místní příslušnosti jest nerozhodné, kde nastal výsledek trestného činu (§ 51, odst. 1 tr. ř.).

Vrchní soud vyhověl námitkám obviněných A. Š. a A. Š. proti obžalovacímu spisu pro přečin proti bezpečnosti života lidí podle §§ 335, 337 tr. z. a vyslovil, že příslušným jest krajský soud v Č. B. z těchto důvodů:

Právem uplatňují oba obvinění námitku, že pro tuto věc není místně příslušný krajský soud v O., nýbrž krajský soud v Č. B., ježto vadný kotel byl vyroben v továrně firmy A. Š. v Č. B., takže tvrzená trestná činnost, resp. opomenutí při výrobě kotle se stala v továrně českobudějovické, třebaže výbuch kotle vadně konstruovaného, nastal pak ve Slezsku.

Jest tudíž místně příslušný krajský soud v Č. B. (§§ 51, 56 trestního řádu).

(Rozh. ze dne 17. ledna 1936, Tob 35/36.)

5. Podle slovního znění § 112, odst. 3 tr. ř. lze jen jednou podat po uzavření vyšetřování návrh na doplnění vyšetřování.

Vrchní soud nepřipustil obžalobu proti obviněnému F. V. pro přečiny podle §§ 27 a 29, jakož i přestupky podle §§ 25 a 26 zák. o nekalé soutěži č. 111/27 Sb. z. a n. a zastavil trestní řízení za současného odsouzení soukromého žalobce k náhradě útrat trestního řízení podle §§ 390 a 393 tr. ř.

D ů v o d y:

Podle obsahu spisů uzavřel vyšetřující soudce přípravné vyšetřování po první usnesení ze dne 23. března 1935 a vyzval soukromého žalobce, aby podal do 14 dnů obžalovací spis, jinak že by se mělo za to, že ustoupil od obžaloby. Usnesení toto bylo doručeno právnímu zástupci soukromého žalobce dne 29. března 1935. Ten navrhl ve 14denní lhůtě doplnění vyšetřování, načež vyšetřující soudce uzavřel vyšetřování po druhé usnesení ze dne 26. září 1935, doručeným právnímu zástupci soukromého žalobce dne 30. září 1935. Na tuto druhou výzvu reaguje však včas zase jen novým návrhem na doplnění vyšetřování, takže dochází po jeho provedení k třetímu uzavření přípravného vyšetřování usnesením ze dne 2. ledna 1936, doručeným právnímu zástupci soukromého žalobce dne

4. ledna 1936. Ale ani tentokráte nepodává právní zástupce soukromého žalobce hned obžalobu, nýbrž ve 14denní lhůtě nový návrh na doplnění. Teprve když tento návrh byl zamítnut jako zbytečný, (ovšem jen vyšetřujícím soudcem, místo radní komorou: § 112, odst. 3 tr. ř.), byla podána v nové lhůtě obžaloba dne 4. února 1936.

Proti ní vznesl obviněný F. Z. včas námitky, v nichž uplatňuje mimo jiné námitky též preklusi žalobního nároku následkem uplynutí 6týdenní lhůty § 34, odst. 2 zák. o nekal. soutěži. Ale vrchní soud shledal na základě toho, co uvedeno výše, aniž potřeboval se zabývat vlastním obsahem námitek, že nastala prekluse žalobního nároku z jiné příčiny, k níž nutno přihlížeti z úřední moci, protože soukromý žalobce nepodal obžalovací spis ve 14denní lhůtě, udělené mu po druhém uzavření přípravného vyšetřování usnesením ze dne 26. září 1935.

Již tehdy mělo býti zastaveno trestní řízení; lze totiž podat podle slovního znění § 112, odst. 3. tr. ř. po uzavření vyšetřování toliko jedenkrát návrh na doplnění vyšetřování, takže nový návrh po druhém uzavření již nebyl přípustný a postup soudu, který jej uznal, neodpovídal zákonu. Takový postup se přiči i procesní ekonomii, vede k zbytečnému protahování řízení na úkor obviněného, ztěžuje jeho hájení a činí ilusorní lhůtu, vytčenou v § 112, odst. 3 tr. ř.

(Rozh. ze dne 6. března 1936, Tob 169/36.)

Dr. Stanislav V a n ě ě k.

Z finanční judikatury nejv. spr. soudu.

Pro obor p ř í m ý c h d a n í p o d l e z á k o n a č 7 6 / 1 9 2 7 má s hlediska hospodářského zásadní význam nález z 8. XI. 1935 č. 19.313/35, v němž soud obírá se otázkou, zda majetkový prospěch vzniklý dlužníkovi ve vyrovnání, ať již soudním či mimosoudním, lze s hlediska § 7. kvalifikovati jako dani podrobený důchod, přičemž soud — rozhoduje o stížnostech předsedy daňové odvolací komise — vyslovuje vykládaje ustanovení

§ 7, odst. 2. Podle názoru n. s. soudu vyrovnáním zmenšují se pohledávky věřitelů a dlužník se zbavuje části dluhů, čímž nastává majetkový přesun mezi majetkem věřitelů a majetkem dlužníka.

Tento přesun má povahu, jíž požaduje § 7, odst. 2.

Uvádíť sice zákon o př. d. v § 7, odst. 2, jednotlivé majetkové změny a přesuny, avšak tento výpočet, jak také strany uznávají, je pouze demonstrativní (»jako...«), takže platnost této zákonné normy není omezena na příklady výslovně v ní uvedené. Naopak, dlužno ze znění zákona vyvozovati, že ustanovení jich týká se také jiných přírůstků majetku poplatníkovy, nastalých změnami a přesuny majetkovými, pokud mají ovšem charakteristické znaky společné případům v zákoně výslovně uvedeným, jimiž je na jedné stra-